

“אצילותו של אדם הגדול מהחיים נמדדת ביחסו אל האדם הקטן”.
(קרלאיל, ט)

פטירתו בטרם עת של יובל שחל

12/05/2006 13:32:00

בצער רב ובתדהמה, אנו מודיעים על פטירתו בטרם עת של מרצנו, ד"ר יובל שחל, מביה"ס לתקשורת.

אוטובוס ללוויה ייצא ביום א' ה-14 במאי מהמכללה. הודעה על השעה המדויקת תתפרסם ביום א' בבוקר.

מורן אלמוג

יו"ר בית הספר לתקשורת

אגודת הסטודנטים של המסלול האקדמי – המכללה למנהל

אני מצט"פ מאתן שיורי שחל אינו.
יבט ביה במכזה היא שון שפשת' בתחילת שנה א'.
גש'טו ייג מאלז מענין, ומאץ הנגתי של קורס שבו הוא מלמד,
אני כוצה ער' את. אלגתי אצלו בקורס מבוא לתקשורת, סניר הקובץ
ונשנה ג' בעזרה וספוקט. יבט היה מיצה שיער עיבור את
גש'טו בפירי מעני'ור ומשששח. הצני'ור שזו (כנסה אט)
משפט, אך ציה היה בחן, כפסוקט היוכתי מאלז מוצים שהחילמי
עצמה מהם ויבט היה מיצה כזה.
קשה ע' זכרי את הקטמים שהוא עזר עי במה האי'שית, כולל
מתיקרים שלו הני'ע ע'. כול היה אצם מיוחד ומה יחסר ע' אט
(הטל'ה)

יהי זכרו כרוך

צ'וכיר

זיו ברק, יו"ר תקשורת היוצא

אגודת הסטודנטים, המכללה למנהל

13.05.06

אני קיבלתי הלם ביום שישי.

רבים אכן לא הסתדרו עם יובל והרגישו שהוא אדם קשה וחסר סבלנות.

אני אישית חשבתי שהוא לא אדם קל, אך הוא מרצה שתמיד הערכתי ואהבתי גם כאשר הוא היה מעט חסר סבלנות כלפי סטודנטים ונהג להעביר ביקורת צינית באופן קבוע. אבל היו פעמים שהוא נורא הצחיק ושעשע אותי ואף עברתי במיוחד לשיעור שלו ממרצה אחר, משום שנהניתי מהשיעורים שלו יותר.

אני חושבת שאיבדנו את אחד האנשים היותר מרשימים, שאני פגשתי בחיי בכל אופן, התרשמתי מידיותיו הרבות וחשתי שיש לו עוד הרבה לתרום לאקדמיה, למכללה ובכלל.

מותו המפתיע נורא מצער ואני יודעת שתמיד אעריך העובדה שהיה לי הכבוד ללמוד אצלו.

ענבר אברהם.

לסמך. הספיק. עמך עזר. את מכתב מזה
על קמ"ו. לסמך. הספיק. את זמון אחר
או מכתב דברי. הספיק. את זמון אחר
הוא שאת עזר את האחר.

כתבתי לו בן הי"ו ע"מ ע"מ ע"מ בי ע"מ ע"מ
לא הכתי מקום. לכתוב אמתי. אמתי. אמתי
אמתי ע"מ ע"מ, ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ

עמך יזכיר הי"ו יזכיר מתי כתי יזכיר
זמן עזרו. הוא היה מקום ע"מ ע"מ ע"מ
אזכה אלך ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ

לכתוב. היה ש-אלה. זמן מתי ע"מ
ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ

את כתבתי ב-יזכיר את ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ
את כתבתי את הכתוב את הכתוב את הכתוב

הוא נתי. את ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ
ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ

את יזכיר את ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ
את יזכיר את ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ

את ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ
את ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ ע"מ

אדם אחד – ים של זכרונות

יובל התבדח באחד השיעורים ואמר כך,
"מה זה פלורליזם שיוויוני ? אין דברים כאלה ! זה כמו לומר קניבל צמחוני.
דרך אגב.. אתם יודעים מה אוכל קניבל צמחוני ?
צמחים בבית לוויןשטיין".
ליאוי שין, סטודנט שנה ב.

"משהו אחד מיני רבים, אשר לקחתי מיובל קשור דווקא לתחום הספורט, והוא הכלל:
לא משנים כללים מהמשחק לאחר שהמשחק החל!
אימצתי את הכלל הזה בארגונים, בתקנונים ובהרבה מקומות נוספים".
פינף הלל נוסק, בית הספר לתקשורת

בשעת צהריים יובל היה אומר: "אם אלך לישון עכשיו, לא אקום עד לפני מחר בבוקר"
סיגלית קנטווי.

מספר שבועות לפני מותו של יובל, לאחר אחד השיעורים של הקורס "לשון, חברה
ותרבות" בו לימד את מישנתו של לודוויג ויטגנשטיין, הוא סיפר לי שבערב לפני השיעור
שקע בקריאת הביוגרפיה שלו ונמלא הערצה. אבל אז הוא אמר בעצב: "אני כבר לא
אהיה מישהו גדול כמו ויטגנשטיין או יאקובסון. אני לא יודע מה איתך, אבל אצלי זה
כבר אבוד".

ב-7 במאי (2006), יום א', בשיעור "לשון, חברה ותרבות" שהתחיל ב-10:30 בבוקר,
יובל ביקש מהסטודנטים להתכונן לקראת השיעור הבא שאמור היה לעסוק בניתוח של
כותרות העיתוננים. הוא ביקש שכל סטודנט יביא לשיעור שני גליונות של עיתוננים:
מעריב והארץ, שהתפרסמו ביום חמישי ה-11 במאי.
קיז'ולין אינסי.

שיעור מיובל - שיעור לחיים

אילנית אברי שומי

באופן טבעי, אפשר היה לצפות ממרצה באקדמיה, שהלמידה ממנו תסתיים בתום השיעור ותסתכם בחומר שייכלל במבחן. לא כך היה יובל. ממנו אפשר היה ללמוד, והרבה, גם בשיחת חולין. כבר נאמר ונכתב על מה שהיה יכול להוביל אותו לפתוח בהרצאה שלמה, ומושלמת, עם הקדמה נכונה, הסבר תמציתי, נימוקים הגיוניים, מסקנה ברורה, ושורה תחתונה שלא מאפשרת לבן-שיחו דרך מילוט. והכל, ככה סתם באמצע המסדרון. זה היה יכול לקרות כשמישהו שוגה בעברית, כשאחד מתפרץ לדברי האחר או סתם כששואלים אותו מתי שעת הקבלה שלו. אם למשל היינו מפטטים אחד עם השני במהלך השיעור, אז כל מרצה נורמאלי היה פשוט מבקש שקט. אבל לא יובל. לא לא. כשהוא מבקש שקט זה כמו שאלה בפסיכומטרי. הוא היה שולח מבט חצי מאיים לכיוון המפטטים ושואל: "תגידו, זה מפריע לכם שאתם מפריעים לי או לא מפריע לכם שאתם מפריעים לי? מה אתם אומרים? כי אם זה מפריע לכם שאתם מפריעים לי, אז לא ברור למה אתם ממשיכים להפריע. אם זה לא מפריע לכם שאתם מפריעים לי, אז לי זה מאד מפריע שאתם מפריעים לי, ויותר מפריע לי שזה לא מפריע לכם שאתם מפריעים לי". כך יובל היה מקבל שקט בכיתה. מה זה שקט. דממה. היחידים שעשו רעש היו גלגלי המוח שלנו, שעד תום השיעור עוד ניסו לפענח את מה שהוא אמר.

פעם אחת, כשהייתי בשנה ג', התקשרתי אליו כדי לבקש את עזרתו בעניין מנהלתי מסוים. בעוד אני מסבירה לו במה הדברים אמורים, הוא נזף בי על שלא הטרחתי את עצמי להגיע לאיזה הפגנה למען השלום שהתקיימה באותו ערב. כשהשבתי לו שאני ממלאת את חובתי האזרחית בקלפי ולא בכיכרות, מצאתי עצמי מאזינה להרצאה שלמה, על הדרך שבה מדינת ישראל צריכה לטפל בבעיותיה. וכל זה בזמן שאני מחפשת חניה ברחובות ירושלים, והוא, צועד לכיוון ההפגנה ברחובות תל-אביב. שיחת הטלפון הזו לא הייתה אמורה להמשך יותר משלוש דקות. אלא שבסופו של דבר כבר הספקתי למצוא חנייה, להיכנס הביתה, להכין קפה, כשהוא עדיין מסביר לי למה זה חשוב לבוא להפגנה. "בסדר, בהפגנה הבאה אשתדל יותר", ניסיתי להיחלץ בעור שיני. "מה לגבי הבעיה שסיפרתי לך עליה?". "תתקשרי מחר לדליה". הוא עונה. "לא בטוח שזה בתחום שלה אבל תנסי לבדוק אם היא יכולה לעזור. תגידי שאני הפנית אותך ותעדכני אותי".

למחרת פניתי לדליה, והסברתי גם לה במה דברים אמורים. היא לא כל כך הבינה איך העניין קשור אליה, והפנתה אותי חזרה ליובל. באותו ערב קיבלתי מיובל מייל: "אילנית שלום. תתקשרי אלי עוד היום". אז התקשרתי.

אני: "יובל שלום, מה נשמע?"

יובל: "דיברתי עם דליה. היא אמרה לי שהיית אצלה, שצעקת עליה והתחצפת"

אני: "מה?????"

יובל: "אני מצטער, אני לא מוכן שהדברים יתנהלו כך"
 אני: "אבל אני לא צעקתי ולא התחצפתי"
 יובל: "זה מה שהיא אמרה לי. היא כעסה מאד"
 אני: "יובל, אני נשבעת לך שאני לא צעקתי עליה ולא התחצפתי"
 יובל: "אני מבקש שתלכי לדבר איתה, ואם צריך תתנצלי בפניה"
 אני: "אבל על מה? אני בכלל לא מבינה על מה אתה מדבר? אני לא התחצפתי אליה"
 יובל: "תיגשי אליה שוב ותיישרי קו. חבל. היא יכולה לעזור בעניין שלך. קודם כל תתנצלי בפניה,
 ואח"כ אני כבר אקח את העניין שלך לטיפול"
 אני: "אבל אני שוב מסבירה לך שלא התחצפתי אליה"
 יובל: "דברי איתה. תתנצלי וזהו"
 אני: "בסדר, אני אדבר איתה, אני לא מבינה מה קורה פה אבל אני אבדוק את זה איתה"
 יובל: "טוב. תעדכני אותי ונראה איך ממשיכים לטפל בעניין"

למחרת ניגשתי לדליה וניסיתי להבין ממנה במה חטאתי. אחרי כמה משפטי הסבר מצידה, התחלתי להבין שהייתה כאן יותר מאי הבנה. מדבריה התעוררה בי תחושה שהיא מבלבלת ביני לבין סטודנטית אחרת, אבל היא הייתה כל כך פגועה שלא ממש ידעתי איך לצאת מהכעס שלה, גם אם בטעות יסודו. אז פשוט עשיתי כמצוות יובל, וניסיתי ליישר איתה קו מבלי לזהות עד הסוף איפה בדיוק הוא התעקס. גם היה לי ברור שאין טעם. אז התנצלתי על אי הנעימות ומשם המשכתי ישר לחדרו של יובל.

יובל: "נו..."
 אני: "תקשיב. אני שוב נשבעת לך שלא צעקתי עליה ולא התחצפתי. דיברתי איתה עכשיו ויש לי הרגשה שהיא בלבלה ביני לבין מישהי אחרת"
 יובל: "יכול להיות. גם אני חשבתי שאולי הייתה אי הבנה"
 אני: "אז למה ביקשת שאתנצל. אני הלכתי לדבר איתה ולהתנצל רק בגלל שאתה אמרת. אבל כבר אתמול אמרתי לך שלא היה שום דבר כזה"
 יובל: "נו... והתנצלתי?"
 אני: "בערך, אמרתי שאני מצטערת על אי הנעימות"
 יובל: "יופי"
 אני: "מה יופי? אני מסבירה לך שלא היו דברים מעולם"
 יובל: "אילנית, עזבי את זה, מה זה משנה, נניח שבאמת הייתה אי הבנה, עדיף שתסגרי את זה. היא הרגישה פגועה, גם אם זה בטעות, ליישר קו זה הכי נכון במצב כזה. כן אמרת או לא אמרת, זה לא שווה להתווכח. עזבי, לא חשוב, אז התנצלת וזהו, עכשיו אני כבר אטפל בעניין. אז רגע, איפה הדברים עומדים עכשיו?"

כן, כפי שכבר אמרתי: הקדמה נכונה, הסבר תמציתי, נימוקים הגיוניים, מסקנה ברורה, ושורה
תחתונה שלא מאפשרת דרך מילוט.

אילנית אברישומי

ירושלים 2007/5/2

avrilani@netvision.net.il